

cununează activitatea : la Festivalul național „I. L. Caragiale“, buzoiienii obțin premiul I, medalia de aur ; un alt premiu I și o medalie de aur, în 1974, pentru piesa **Accidentul** de Cristian Munteanu. În 1979, din nou premiul I, medalia de aur și titlul de laureat al celei de-a II-a ediții a Festivalului național „Cîntarea României“. Așadar, un teatru cu o marcă proprie, cu un colectiv puternic, cu o conducere competentă. Despre acestea, revista noastră a mai scris.

Ne revine sarcina să remarcăm, aici, calitatea spectacolului cu piesa lui Adrian Dohotaru, **Anchetă asupra unui tinăr care nu a făcut nimic**, a cărui regie poartă prestigioasă semnătură a artistei emerite Dina Cocea.

E un spectacol cu ritm alert, puternic tensionat, cu o mișcare scenică remarcabilă prin cursivitate și echilibru. E vădită aici experiența de scenă a actriței Dina Cocea, inteligența sa regizorală, răbdarea artizanală în lucrul cu actorii, se simte grija pentru detaliu, pentru plasticitatea gestului, mimicii. Actorii amatori și-au făcut datoria pe deplin, jucînd nu numai cu dăruire sufletească, dar vădînd și o bună cunoaștere a mijloacelor de expresie specifice artei actoricești. Au fost momente cînd am crezut că mă aflu în fața unui spectacol cu actori consacrați, în așa fel m-au convins forța de expresie, naturalitatea jocului, mișcarea scenică liberă de orice manieră. Au impresionat, îndeosebi, jocul inteligent al tinărului Viorel Pietrăreanu

în rolul lui Patriciu, ponderea și eleganța lui Alexandru Vrapciu în rolul unui tată patetic, aplombul Vioricăi Busuioc în rolul serei, profilul caricatural pe care i l-a creat Viorică Olteanu, profesoarei de matematică.

Au mai interpretat cu naturalețe, și deseori cu vigoare : Mihai Adamescu — un neobosit reporter, Onița Dragomir, Ion Romanescu, Augustin Bălan, Mihai Aurelian. În viață îi putem întîlni în cele mai diverse locuri de muncă. În scenă sînt uniți prin pasiunea lor pentru teatru. Ei se simt solidari prin această pasiune, împărtășită publicului buzoian serie de-a rîndul, prin spectacole de ținută artistică.

Nu au lipsit aplauzele la scenă deschisă. Actorii au știut să pună în valoare replicile, momentele de tensiune ale piesei ; și încă ceva ce nu trebuie uitat, cu toții stăpînesc o dicție bună, capitol la care unii dintre actorii profesioniști rămîn încă deficitar.

La sfîrșit l-am întrebat pe directorul teatrului, Nicolae Răican, cum se face că Teatrul Popular din Buzău are o trupă atît de bună. Mi-a răspuns : „Avem un public bun și iubitor de teatru... Sîntem vizitați destul de des de teatrele din Capitală, așa că Teatrul Popular din Buzău trebuie să fie, la rîndu-i, la înălțime. I-o cere publicul“.

Iată cum exigența publicului creează un teatru exigent cu sine.

C.R.M.

Părintele unui celebru personaj

Acum 125 de ani, la 10 martie, se naștea în Maramureș — ținut care a dat culturii noastre mari creații populare și eminenți folcloriști — Petre Dulfu, rămas, în memoria urmașilor, prin personajul eternizat în prelucrările sale, Păcală.

Doctor în litere cu o temă nu întîmplător aleasă, **Actualitatea lui Alexandri** (Cluj, 1881), Dulfu duce o viață modestă, de funcționar și profesor secundar ; dar se pasionează de folclor, fiind cel mai

fidel informator al lui Hasdeu, (cu lirică din ținutul Sălajului), după lansarea celebrului „chestionar folcloric“ al acestuia. Culegerile sale de poezii populare, cu pretenție de autenticitate, sînt însă amendate de istoricii folclorului, pentru abuziva și neinspirată intervenție în text.

În snoavele cu Păcală, cărora le aplică procedeul, acceptat și larg uzitat (ieri și azi) al „prelucrării“ sau „repovestirii“, Petre Dulfu popularizează,

cu un succes enorm, un erou, reprezentativ pentru eternul bun-simț „poporan“, cum s-a observat chiar din anul 1894, anul ediției princeps a *Isprăvilor lui Păcală*.

Au încercat și alții să povestească — apelînd la nesecatul fond folcloric — sfada lui Păcală cu proștii și răii, dar n-au atins priceperea lui Dulfu ; la această cifră aniversară, să ne amintim de cel căruia și teatrul îi datorează — reluat în numeroase dramatizări pentru scena mare și mică și inspirînd chiar noi ipostaze, contemporane — un personaj exprimînd înțelepciunea populară, în nesecata ei putere de invenție umoristică.

I. N.